

[Formanden.]

Folketingets næste Møde afholdes i Morgen, Torsdag den 27. Januar, Kl. 13 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916. (Oprettelse af en særlig Appelret).

Mødet hævet Kl. 15⁵.

59de Møde.

Torsdag den 27. Januar Kl. 13.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916. (Oprettelse af en særlig Appelret).

Forhandlingen genoptoges.

Fr. Dalgaard: Det har næppe været til Skade for det foreliggende Forslag, at Diskussionen har haft Tid til at udfolde sig; „Diskussion“ er maaske en noget højtliggende Betegnelse for visse af de Angrebsindlæg, der foreligger, men lad os kun tage det hele med som hørende til Diskussionen! Denne Diskussion har næppe skadet, men tværtimod fremmet de Tanker, der ligger bag det foreliggende Forslag. Under, men navnlig efter Tummelen og Rummelen om Grundlovsstridighed og Ministervælde og adskilligt andet er vistnok en og anden kommet til at tænke nærmere over og har vel ogsaa sat sig nærmere ind i, hvad det egentlig er, det drejer sig om, og hvad det er, der har sat Sindene i Oprør, og han vil saa sikkert opdage, at det næppe kan være udelukkende Interesse for Retsplejen, der ligger bag disse Angreb. Den Omstændighed, at man har set den højeste juridiske Videnskab uenig om et saa vigtigt Punkt

som Grundlovsstridigheden, har vel ogsaa faaet en og anden til at tænke paa, at det gaar vist næppe altid saa galt, som Præsten prædiker. Ved de fra visse Sider gentagne Gange fremsatte Paastande om, at det er et grundlovsstridigt Forslag, at Dommernes Uafhængighed bliver rokket, at Justitsministeren efter Forgodtbeholdende kan dirigere den foreslaaede Appelret, og mange andre af de Ting, der er nævnt som rok-kende noget af det vigtigste i vort Samfund, nemlig Domstolene, har jeg flere Gange mindedes en Udtalelse, som jeg for nylig saa, afdøde Direktør Dessau var fremkommet med i sin Tid, i 1911, vedrørende et Forslag om en ny Ølbeskatning. Hr. Dessau sagde ved den Lejlighed, at dette Forslag vilde være absolut ruinerende for Bryggerindustrien i Danmark. Helt i Opfyldelse er denne Spaadom ikke gaaet, saa lidt som saa mange andre Spaadomme og Profetier. Naar visse Særinteresser, visse Branchers eller Fags Særinteresser berøres, hører man den Slags meget overdrevne Paastande, og jeg tror, det vil vise sig at gaa paa samme Maade med de Paastande, der er fremsat om Krænkelse af Dommernes Uafhængighed.

Hvad Lovforslaget selv angaar, er der blevet sagt, at de to Sæt Opgaver, Appelretten vil faa, i Virkeligheden ikke har meget med hinanden at gøre. De to Sæt Opgaver er jo — det staar straks i § 1 — Genoptagelse af Straffesager og Disciplinærmyndigheden over Dommerne. Man har sagt, at disse to Ting egentlig ikke danner et naturligt Fællesgrundlag for den foreslaaede Appelret. Det mener jeg nu bestemt de gør. Disse to Opgaver har meget med hinanden at gøre. I begge Tilfælde, hvad enten der er Tale om at tage Stilling til Genoptagelse af en Straffesag eller at udtale sig om en Dommers Forhold i Retten, er det saadan, at i Øjeblikket er Domstolene i nærmere eller fjernere Forstand Dommere i deres egen Sag. For det første ved Genoptagelsen af en Straffesag, hvor det direkte er den Ret, der i sin Tid har afsagt Dommen, den nu skal tage Stilling til, om Sagen skal genoptages, og i det andet Tilfælde, hvor Dommere skal udtale sig om, hvorledes Dommere skal opføre sig i Retten. Disse to Opgaver har altsaa meget med hinanden at gøre, og jeg finder det meget naturligt, at de henlægges til en særlig Domstol, hvor ganske vist de juridiske Fagdommere er i Flertal, men hvor der ogsaa gennem et Mindretal af andre Jurister bliver Lejlighed til at belyse Sagen